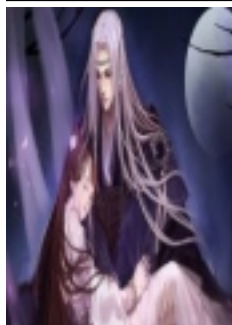

Bảo Bối Nhỏ Bé, Về Nhà Thôi

Contents

Bảo Bối Nhỏ Bé, Về Nhà Thôi	2
1. Chương 1.hàn Nhật 1500 Năm Trước	2
2. Chương 2.hàn Nhật	2
3. Chương 3. Ái Nữ Âu Gia	3
4. Chương 4. Lễ Hội	3
5. Chương 5. Vui Chơi,nàng Lỡ Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt Mất Rồi!	4
6. Chương 6. Bị Ám Sát, Anh Quang Minh Chính Đại Hôn Nàng	4
7. Chương 7. Tiểu Nhu Nhi, Chào Muội!	5
8. Chương 8. Huynh Là Cợ Ca Ca?!.	5
9. Chương 9. Muội Muốn Ăn!	6
10. Chương 10. Đàn	7
11. Chương 11. Thần Thoại	7
12. Chương 12. Hấn Là Lãnh Mặc Phong	8
13. Chương 13. Bạn Mới Thật Vui	9
14. Chương 14.về Nhà Trễ	9
15. Chương 15.ca Ca Muội Biết Lỗi Rồi	10
16. Chương 16. Ca Ca Tha Lỗi Cho Muội Đi!	10
17. Chương 17. Quà Chuộc Lỗi	11
18. Chương 18. Cầm Động	11
19. Chương 19. Huynh Chán Ghét Ta	12
20. Chương 20. Triệu Ái Lan	12
21. Chương 21. Ánh Mắt Lạnh Nhạt	13
22. Chương 22. Muội Không Có	13
23. Chương 23. Huynh Đánh Muội	14
24. Chương 24. Khóc...muội Hận Huynh!	14
25. Chương 25. Tai Nạn	15
26. Chương 26. Đau Đớn	15
27. Chương 27.biến Mất	16
28. Chương 28. Xuyên Không	16
29. Chương 29. Sự Thật	17
30. Chương 30. Thế Giới Xa Lạ	18
31. Chương 31. Muội Theo Huynh Về Nhà Đi!	18
32. Chương 32. Huynh Biết Lỗi Rồi	18
33. Chương 33. Tha Thứ	19
34. Chương 34. Một Lần Nữa Tổn Thương	19
35. Chương 35. Đau Đớn...rời Đi	20
36. Chương 36. Tìm Thấy	20
37. Chương 37. Hóa Giải Hiểu Lầm	21
38. Chương 38. Để Muội Theo Đuổi Huynh	21

Bảo Bối Nhỏ Bé, Về Nhà Thôi

Giới thiệu

Nực cười nàng nghĩ hẳn là ai, tự nhiên trốn sang nước Phù Tang xa xôi để lẩn tránh hẳn. Nàng hãy c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-nho-be-ve-nha-thoi>

1. Chương 1.hàn Nhật 1500 Năm Trước

Hôm nay Tú Nhi được ba mẹ cho đi chơi cùng lớp nên mới sáng sớm nàng đã dậy để chuẩn bị đồ.

8h nàng được bố chở tới trường nhưng tâm cứ thấy nôn nóng... Khi đến trường mọi người đã đến đầy đủ, thấy cô mấy anh chị chạy lại:” Nhi Nhi tới rồi a, mệt không em để anh/chị giúp em nhé!..“Mọi người đừng cảm thấy lạ nhé vì cô hiện tại tuy 15 tuổi nhưng là một thiên tài nên được xét thẳng vào đại học Văn Trung nổi tiếng, với vẻ đẹp quốc sắc thiên hương và trái tim thuần khiết, hiền lành, nhân ái nàng đã được các sư huynh, sư tỷ yêu mến...nhưng không phải ai cũng yêu thích nàng...”Hừ,xem cái mặt nó kia,vênh vảo thấy ghét...”-1 cô gái rất phong cách nói.”Vâng,nó thật xấu nha”-Lũ đàn em theo cô ta phụ đáp.

Sau khi leo lên ngọn núi cao chót,Tú Nhi cùng các anh chị đang ngồi nói chuyện thì một cô gái có vóc dáng cao cao tìm nàng nói là có vị sư tỷ muốn tìm.Khi lên đến nơi nàng thấy một nhóm cô gái bộ mặc hung dữ nhìn nàng,tuy lo sợ nhưng nàng vẫn lễ phép chào tuy nhiên đã không kịp nàng bất ngờ bị khiêng lên và đẩy xuống vực,kinh sợ nàng bất tỉnh...

Tỉnh dậy nàng nhìn thấy một không gian hoàn toàn xa lạ,kiến trúc cổ trang nhưng sang trọng thu hút ánh mắt của nàng.Một cô gái tới trước mặt nàng nói:“Muội muội tỉnh rồi a!”“Đây là đâu?”“A Đây là Phủ Âu gia, muội là phu nhân thấy bên bờ suối nên đem nàng tới a?Trông muội mang bộ đồ kì quái chắc hẳn là người nước khác tới nha,đây chính là nước Hàn Nhật thời Hàn Thùy thứ nhất nha!..”

Nàng hốt hoảng,theo như nàng học chả nhẽ đây là 1500 năm trước sao?

2. Chương 2.hàn Nhật

Các bạn chú ý chap này mình sẽ giới thiệu sơ lược về nước Hàn Nhật nha!

Hàn Nhật năm Hàn Thùy thứ nhất do vua Hàn Nhật Thùy đứng đầu,nước Hàn Nhật với diện tích rộng lớn nằm ở nơi khí thuận gió hòa với nhiều cảnh sắc tuyệt đẹp. Nhân dân ở đây được triều đình chăm lo và hỗ trợ phát triển nên đời sống rất ổn định vì thế mà nhân dân rất yêu mến,kính trọng và trung thành với triều đình...đồng thời thế lực ở đất nước còn do một vị thanh niên trẻ thông minh,quyền lực và lãnh khốc vô tình nắm giữ:Anh chính là Âu Hàn Cơ.

Hắn Âu Hàn Cơ-Người thừa kế duy nhất gia tộc Âu. Hắn người con trai mang vẻ đẹp mà đấng tạo hóa cũng phải hâm mộ:dáng người cao to,rắn chắc, nước da màu vàng đồng càng khiến thêm mê hoặc. Hắn sở hữu khuôn mặt của vị thần Apollo huyền thoại, đôi mày thanh tú, đôi mắt đen sâu khiến người ta không biết hắn nghĩ gì, cái mũi cao càng khiến hắn tăng phần tà mị, đôi môi mỏng luôn khiến các cô gái thêm say mê.

Hắn là người chiếm giữ mọi thế lực khắp đất nước và các nước khác thế nhưng hắn không muốn làm vua vì đối với hắn chức tước ấy thật tẻ nhạt.

3. Chương 3. Ái Nữ Âu Gia

Sau khi nghỉ ngơi 1 đêm,sáng hôm sau nữ tì tên Tiểu Ly dẫn nàng đến gặp phu nhân nhà họ. Bước vào tiền sảnh nàng không khỏi bất ngờ khi nơi này mang nét đẹp bình dị nhưng rất sang trọng, bất ngờ hơn là nơi ghé chính có vị phu nhân quý phái nhưng nét mặt lại thanh lệ,phúc hâu mỉm cười chờ nàng.Nàng bước thong thả tới cúi đầu nói:” Nhi tử xin bái kiến phu nhân!”

“A, ngoan người đừng ngại ngần như thế, người tên gì nha?Tại sao lại ngắt xiu bên bờ xuối a? Người từ nơi nào tới?”-Vị phu nhân dịu dàng ngông bên cạnh hỏi. Nàng không biết nên nói làm sao nhưng vẫn kiên quyết nói thật dù sao thì họ cũng cứu nàng 1 mạng nha!

“Dạ nhi tử cũng xin nói thật nhi tử tên Hàn Tú Nhi,15 tuổi là người ở nước An Nam 1500 sau,trong một lần đi du lịch cùng các sư huynh,tỷ thì bị người khác đẩy xuống vực và xuyên không tới nơi này a! Hiện tại có lẽ nhi tử không thể trở về đất nước ấy nữa rồi!” Nói xong nàng thương tâm bật khóc,vị phu nhân kia nhìn nàng mà xót xa,tuy bà vẫn chưa hiểu rõ nhưng nhị vị tiểu nữ nhi xin đẹp tuyệt trần thế nhưng lâm vào cảnh bất hạnh không khỏi đau lòng.

“Nếu như người không chê thì làm ái nữ của Âu gia ta đi nói thiệt với người ta có vị con trai nhưng xuất ngày đi ra ngoài không có ai bầu bạn khiến ta buồn lắm.giờ có người thì tốt thật!”

Tú Nhi sững sốt nhưng rất vui mừng đồng ý vì bây giờ nàng đã có thêm một gia đình mới!, vị phu nhân mỉm cười nhìn nàng nói:“Ái nhi ta tên Phong Vân Nguyệt nhận người làm ái nữ của ta nhưng hiện nay là thế giới cổ đại nàng nên lấy tên khác... tên Âu Nguyệt Nhu nhi nhi chịu không?”“Vâng mẫu thân”_Nàng mỉm cười đáp.

Thật tốt thế là từ nay nàng có thêm gia đình và Âu gia lại có thêm vị tiểu thư mới,xinh đẹp,nhân hậu,tin này truyền ra,toàn nước thật phấn khởi và có 1 người đang trên đường về nhà để gặp nghĩa muội của mình.

4. Chương 4. Lễ Hội

Các bạn thân mến từ chap này mình sẽ xưng hô nàng là Nhu nhi (Âu Nguyệt Nhu), còn Âu Hàn Cơ là anh hay Cơ ca ca nha!

Đã hơn một tháng nàng bị giam trong phủ không phải vì nàng không ngoan mà là vị mẫu thân yêu dấu kia sợ nàng ra đường sẽ bị các nam nhân kia nhìn thấy và bắt mất,nàng quá thuần khiết mà! Cơ hội đến tới nay là Lễ Cầu Mùa(lễ hội cầu ủa màng bội thu) vì thế mà nàng được phép cùng Tiểu Ly ra ngoài vui chơi.

Đêm đến, khắp đường giăng đèn lồng sáng khắp nơi. Hôm nay nghe nói vị tiểu ái nữ Âu gia sẽ ra ngoài vui chơi nên không ai là không đón chờ vị tiểu nữ nhi xinh đẹp bí ẩn ấy.

Nàng vừa bước ra khỏi phủ đã bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ,a sao nhiều người trước phủ thế này theo bản năng nàng chạy ra sau lưng Tiểu Ly núp chỉ hé cái đầu nhỏ nhón ra. Không gian dường như lắng đọng,trời

oi mọi người từng nghe nói tiểu nữ nhi này rất xinh đẹp nhưng lại không ngờ đẹp đến nhường này,nhìn nàng sợ hãi lộ cái đầu sau lưng tỷ nữ càng khiến mọi người thêm yêu nàng muốn đem nàng bảo vệ.

Tiểu Ly buồn cười nhìn nàng thương yêu nói” Nhu nhi tiểu thư ra đây đi không ai làm hại muội à!”_Tiểu Ly hơn nàng 5 tuổi và vì nàng rất thuần khiết dễ thương khiến Tiểu Ly không thể nào không yêu thương được.Nghe Tiểu Ly tỷ nói vậy nàng cũng không lo sợ nữa mà bước ra chào mọi người” Nhu Nhi Kính chào mọi người a!” ,giọng nói trong sáng và nụ cười hút hồn ấy đã khiến mọi người thần điên bát đảo,trong đó có cả Lãnh Mặc Phong>(*Nhân vật nam chính 2 a!*)

5. Chương 5. Vui Chơi,nàng Lữ Trêu Hoa Gheo Nguyệt Mất Rồi!

Lễ hội từng bừng,rộn ra với tiếng trống,tiếng đàn ca hát khắp nơi khiến mọi người hưng phấn.Không khí từng bừng rộn rã khiến mọi người bất chấp tất cả mà trầm mình vào.Nhu Nhi vẫn là đứa trẻ 15 tuổi nên không tránh khỏi việc nàng chạy lung tung khắp nơi để tìm kiếm món ăn ngon và đồ chơi vui nhộn. Nàng tìm được nào là kẹo hồ lô,bánh nướng,... và nàng tìm được cả 1 cái chong chóng tre nữa.

Trong lúc vô tình nàng không biết nàng đi tới đâu đều trêu hoa gheo nguyệt tới đó. Nhiều người con trai luôn nhìn nàng với ánh mắt hồ đồ nhưng lại không dám đến gần.Họ không sợ nàng chỉ là vì khi tới gần nàng,họ sẽ bị 1 chàng khuôn mặt soái ca mà ánh mắt đầy lửa ghen khiến run sợ mà cách xa.

Đúng, hần chính là Lãnh Mặc Phong,từ khi thấy nàng hần đã quyết định nàng chính là thê tử của hần sau này. Lần đầu tiên gặp mặt nàng xinh đẹp nhưng thuần khiết khiến hần mới gặp đã yêu. Tuy nàng con nhỏ nhưng vậy thì sao hần có thể chờ đợi nàng lớn lên, tiếp nhận hần và trở thành thê tử của hần.

Nàng đang vui chơi thì thấy một cậu nhóc khoảng 14 tuổi nhìn nàng chằm chằm. Nghĩ rằng cậu nhóc muốn kẹo,nàng đưa cây kẹo hồ lô của mình cho cậu và nói:”Nhóc con,tỷ tỷ chia sẻ cùng nhóc kẹo nha!”, một khắc ấy mặt cậu đen lại, trời a cậu đang vui chơi thì phát hiện nàng đẹp tuyệt nhưng thuần khiết nên muốn làm quen,không ngờ nàng lại nghĩ hần muốn kẹo của nàng thật nhục mặt a!

“Ta muốn làm quen với người, ta tên Phương Khải 14 tuổi nha!”cậu nhóc nói

“A đệ đệ ta là Âu Nguyệt Nhu 15 tuổi nha,làm bạn với đệ được đó!”,tuy hơi ngac nhiên nhưng nàng vẫn mỉm cười đồng ý.

“Người không được gọi ta là đệ đệ nghe chưa?ta có việc rồi đi trước tiểu Nhu ngốc!”Hần quyết định muốn lấy nàng làm thê tử,đợi hần lớn lên sẽ lấy nàng, chênh lệch tuổi tác thì sao,hần mặc kệ!

Nhìn bóng dáng cậu nhóc rời đi nàng khó hiểu,trong khi đó có 1 người con trai đang tức giận lồng lộn, hần mới lơ là 1 tí mà đã có người chiếm tiện nghi của nàng rồi. Lễ hội vẫn tiếp tục nhưng không ai biết có một ánh mắt đã thu vào hành động của 3 người.Hừ muốn chiếm Nhu Nhi của anh sao,mơ đi là vừa (*nhân vật nam thứ 3 xuất hiện,sẽ gây nhiều sóng gió trong tương lai nha !)

6. Chương 6. Bị Ấm Sát, Anh Quang Minh Chính Đại Hôn Nàng

Đang mãi lo nghĩ anh cảm thấy tay trái hơi đau, khi nhận ra thì tay đã bị phi tiêu găm vào, ngay thức khắc một đám sát thủ tìm tới hần. Anh nhét môi cười khinh bỉ bọn chúng nghĩ như vậy sẽ hạ được anh sao vậy thì quá thơ ngây rồi. Anh nhắc thanh kiếm nằm trong tay áo của mình lên chỉ là vài đạo quang lóe lên đám người ngơ ngác ngã xuống mà không biết lý do.Mất máu khiến anh cũng hơi mơ màng dựa vào góc tường ngồi phờ phạc.

Nàng vì quá ham chơi nên lạc mất Tiểu Ly tỷ rồi, nàng khóc a, khóc như đứa trẻ rồi đi vào 1 con ngõ vắng nàng thấy một chàng trai đeo mặt nạ đang ngồi đó máu chảy không ngừng, không nghĩ gì nhiều nàng chạy vội lại. Anh đang nhắm mắt dưỡng thương thì cảm nhận một bàn tay mềm mại chạm vào nơi vết thương ấy. Mở mắt, con người của anh hơi bất ngờ khi thấy khuôn mặt mà mình ngày nhớ đêm mong đang kề gần. Anh có thể nhìn thấy rõ làn da trắng hồng mịn màng của nàng, đôi mắt to tròn vẫn còn ngân ngấn nước đang nhèm chầm chầm vết thương của anh, đôi lông mi cong dài khiến anh mê mẩn, cái mũi nhỏ nhắn còn vương ít mồ hôi khiến anh lay động, đôi môi hồng đỏ mọng như nụ hoa anh. Kim lòng không nổi anh kẻo đầu nhỏ quay qua nhìn mình rồi đặt nụ hôn lên môi nàng. Nụ hôn của anh nhẹ nhàng không hề xâm chiếm nhưng khiến nàng sợ hãi trời ơi nụ hôn đầu... Nhìn nàng ngơ ngác anh buông nàng ra và khẽ mỉm cười, nàng hồi phục và lấy trong túi vải của mình liều thuốc cầm máu đưa cho hắn uống, nhìn loại vật kỳ lạ hắn không khỏi nhíu mày “Đây là thứ gì a?” “thuốc cầm máu nha, uống đi rồi ta giúp ngươi băng bó!” nàng nói rồi đưa chai nước bên người mình cho hắn. Đợi hắn uống xong nàng dìu hắn tới một ngôi nhà hoang nhưng cũng có đồng rơm chắc do các đứa trẻ mục đồng để lại, tay nhỏ bé của nàng băng bó vết thương của hắn.. Hương thơm của nàng khiến hắn nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, nàng lặng lẽ nhìn hắn ngủ rồi đi và viên thuốc bên tay hắn rồi lặng lẽ rời đi.

7. Chương 7. Tiểu Nhu Nhi, Chào Muội!

Sáng sớm tỉnh dậy hắn không thấy nàng nữa có lẽ nàng đã rời đi, nhớ lại nụ hôn ngọt ngào kia hắn không khỏi bật cười hạnh phúc, có lẽ nàng vẫn nghĩ đó là nụ hôn đầu nhưng sự thật nụ hôn đầu của nàng đã bị hắn lén trộm đi rồi! Sự thật hắn đã về Âu phủ lâu rồi nhưng chỉ là lén về thôi

1 tháng trước

“Chủ tử, tin đồn xác thực tiểu thư Âu Nguyệt Nhu vừa được lão phu nhân nhận làm ái nữ còn về xuất thân của nàng không ai biết chỉ biết là lão phu nhân tìm thấy nàng trong bộ đồ kì lạ ngất bên bờ sông” _ Âm vệ áo đen tên Chu Vân thông báo.

“Được người lui ra giải quyết việc trước kia ta giao phó đi!” Âu Hàn Cơ ngồi cô độc một mình trên chiếc ghế dài nói.

Sau khi âm vệ lui đi hắn hơi trầm mặc... tiểu muội muội ư... thú vị thật...

Thế rồi hắn lén về phủ mà không muốn ai biết vì hắn cần điều tra rõ nàng. Đi tới gian phòng của nàng hắn nhẹ nhàng mở cửa, đập vào mắt nàng là khuôn mặt một cô bé nhỏ tuy tuổi nhỏ nhưng lại xinh đẹp quốc sắc thiên hương khiến hắn ngớ người. Trời ạ sao lại có tiểu muội muội xinh đẹp vậy, hắn lần đó đã ra lời quyết định quang trọng, nàng chính là thê tử kiếp này của hắn, ái muội ư hắn không cần. Như để chắc chắn hắn hôn lên đôi môi của nàng và đó chính là nàng bị hắn trộm mất nụ hôn sau lần đó hắn vẫn như kẻ trộm lén vào phòng nàng ban đêm chỉ để hôn và nhìn nàng ngủ say...

Hiện tại, tiền sảnh rất đông người, hôm nay thiếu gia trở về. Nàng vẫn còn buồn ngủ vì tối qua chăm sóc tên bịt mặt nên sáng sớm nàng mới về phòng được. Nhìn đôi mắt vẫn còn mơ màng của nàng khiến hắn không thể không thêm yêu, kéo nàng vẫn còn lơ ngơ vô lòng mình (yun: anh ăn đậu hủ chị trước mặt mọi người a....) nhẹ hôn lên má cô khiến cô và mọi người sửng sốt, anh nói” Tiểu Nhi Nhi, chào muội!”

8. Chương 8. Huynh Là Cơ Ca Ca?!

Sau 1 phút bất ngờ, nàng tỉnh táo lại, nàng ngược đôi mắt mờ mịt to tròn của mình lên nhìn người con trai được gọi là Đại thiếu gia kia. WoW hắn quả thật mang vẻ đẹp rất yêu nghiệt nha nhưng tiếc là vì Nhu

Nhi còn quá nhỏ nên chỉ cảm nhận thấy vẻ đẹp của hấn tựa như hồ ly mà hồ ly thì hại dân hại nước nên ... (=Yun:em không hiểu chị nghĩ sao mà...ảnh mà biết thì...haizz...)

Sợ hãi nàng lập tức nhảy khỏi lòng hấn trốn ra sau lưng Tiểu Ly tỷ ngược đôi mắt cảnh giác nhìn hấn mà hỏi:

“Huynh là Cơ ca ca sao?!”

Nhìn ánh mắt cảnh giác của nàng hấn không hỏi nhú mày,thế nàng nghĩ hấn là ai đây?

“Phải, ta là Âu Hàn Cơ, ta cũng muốn tìm muội nha chỉ là ta quá bận nên chưa tìm muội,muội đừng nên giận ta a!”

Hấn nói thật nha,dạo gần đây hấn rất bận... bận tìm cách để đem nàng giữ bên cạnh hấn... bận tìm cách sao cho nàng ngoan ngoãn chui vào bụng hấn a!...

Nhìn nàng cảnh giác hấn,hấn đành giả tuyệt chiêu... Sai người đem tới một cái hộp thật to.Hấn nói:“Ta có quà uội nha!”

Tò mò nàng lại gần nhìn xem, oa thật nhiều kẹo nha..nàng mê tíu cả mắt nhanh nhẩu nhảy lại trong lòng hấn ăn kẹo....(Yun:em bó tay...)

Kẹo này là do lần trước trong lễ hội hấn thấy nàng thích nên mua không ngờ lại nhờ nó mà nàng lại tình nguyện nhảy vào lòng hấn a,thật dễ thương mà!

Bước đầu tạm thời tiếp cận được nàng rồi,hấn tin nhanh thôi hấn sẽ khiến nàng phụ thuộc vào mình hahaha ...

9. Chương 9. Muội Muốn Ăn!

Buổi tối tại phủ Âu gia mọi người đang tấp nập chuẩn bị cho buổi tiệc sắp diễn ra để chính thức nhận Âu Nguyệt Nhu làm ái nữ, đăng lễ tiệc đã làm từ 1 tháng trước nhưng vì Đại thiếu gia chưa trở về nên đến hôm nay tiệc mới được tổ chức. Lúc đầu mọi người nghĩ đại thiếu gia hấn là không thích tiêu Nhu Nhi nên chưa chịu về,nhưng từ biểu hiện sùng ái muội muội của ai kia mà bây giờ mọi người đã yên tâm đi rất nhiều.

Buổi tiệc sắp bắt đầu,nhưng có một vị con trai nào đó đang rất sốt ruột đi tới đi lui khi tiêu cô nương nào đó chưa tới. Hấn trông bộ y phục màu đen càng tôn lên hơi thở cao quý,vóc dáng to lớn của mình khiến bao nhiêu tiểu thư quyền quý được mời đến đều say mê nhưng hấn nào để ý vì tiểu muội hấn yêu thể nhưng giờ này vẫn chưa đến thật khiến hấn sốt ruột.

Đang khi hấn suy nghĩ thất thần liệu có phải nàng bị bệnh hay không thì hấn cảm nhận dường như bầu không khí có gì đó không ổn. Không khí dường như nóng lên sau đó tiếng rút khí thay nhau vang lên khiến hấn không hỏi tò mò nhìn xem đó là thứ gì mà hấp dẫn thế, nhưng khi hấn nhìn thấy “thứ” kia hấn không khỏi giật mình.Tiên nữ a!Thật đẹp! Nhưng khoan đã vị “tiên nữ” này là tiểu muội hấn yêu mà,hử sao nàng có thể xinh đẹp đến nhường này cơ chứ,hấn thật hận không thể đem cất vào trong túi tránh ánh mắt hổ đói của nhưng tên con trai kia.Nàng một thân y phục mà trắng khiến người ta thấy nàng càng thêm nhỏ bé,thuần khiết,đáng yêu.

“Muội đến rồi!”_|hấn kéo nàng vào lòng,đang khi nàng ngơ ngác thì hỏi.

“A...thật xin lỗi ca ca,Tiểu Ly tỷ chọn bộ y phục uội hơi lâu a!”Nàng ngượng ngùng nói,thật xấu hổ thể nhưng lại để vị ca ca mền yêu phải đợi rồi.

“Muội thật đẹp nha, nhưng không thể như thế này ra ngoài hiểu không, huynh sẽ ghen!”-Giống như để củng cố độ tin cho lời nói,hấn cắn nhẹ tai nàng.

“a...muội đói bụng,muội muốn ăn!”-không hiểu lời hấn nói và hơi sợ sợ việc hấn làm,nàng nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác hiển hấn càng thêm cười tà mị hơn.

10. Chương 10. Đàn

Nhìn thấy nàng như vậy hấn cũng không cảm thấy thô lỗ ngược lại thấy nàng thật dễ thương.

Sau khi hoàn thành các nghi thức lễ nghĩa kia, nàng nhất thời mệt mỏi tựa vào lòng hấn mà không để ý đến tư thế mập mờ của 2 người. Bên này hấn thật cảm thấy vui vẻ, nàng lại trong lúc vô tình tựa vào ngực hấn. Mọi người nhìn thấy cảnh này, các vị trưởng bối vốn thấy yêu thích tiểu nha đầu ngoan ngoãn này nay thấy tình cảm 2 người tốt thì cũng rất vui. Mấy vị tiểu thư nhìn thấy cảnh này không khỏi đỏ ửng, tại sao nàng lại may mắn như thế được Âu Hàn Cơ sủng ái trong khi đối với bọn họ một cái liếc mắt cũng không có, những vị tiểu thư này ai cũng trang điểm thật quyến rũ, mắt luôn liếc mắt đưa tình với hấn mà hấn lại không thèm nhìn một cái. Khi nói các vị huynh đài bên kia lại ghen tỵ chết hấn, hấn cự nhiên được vị tiểu mỹ nhân thiên giáng này tựa vào lòng ngực a, nhìn kia nàng mới nhỏ bé, dễ thương làm sao khiến bọn họ tiếc không lại gần được nàng.

Trong yến tiệc các cô gái không ngừng thay phiên nhau biểu diễn tài hoa của mình ọi người xem hy vọng Âu phu nhân lựa chọn họ làm con dâu, nói lễ hội này là nhận ái nữ nhưng sự thật là để tuyển con dâu a. Cũng khó trách phu nhân lo lắng, hấn đã lớn nhưng chưa từng tiếp xúc với nữ nhi khác ngoài bà và tiểu Nhu Nhi khiến bà không khỏi sợ hấn là thích nam nhân nha. Bên này bà cứ hết khen cô gái này rồi đến cô gái nọ, bên kia hấn cứ lo đứt thức ăn cho tiểu muội hấn khiến bà tức giận mà,

“Nhu Nhi ngoan, con đàn ấu thân nghe được không!”-Bà chỉ là muốn đem nàng đi để hấn chú ý bà thôi nhưng không ngờ nàng lại đồng ý.

“Vâng mẫu thân con đàn được nha!”-nàng không khoe khoang nàng từng học đàn nên dám đồng ý.

11. Chương 11. Thần Thoại

Nàng vừa gảy lên những tiếng đàn đầu tiên đã thu hút ánh mắt cùng sự chú ý của mọi người.

Nơi đó, một tiểu cô nương tựa tiên nữ thiên giáng bộ y phục màu trắng thuần khiết ngồi đó. Nàng gảy lên bản nhạc đó thật nhẹ nhàng, thanh âm tiếng đàn tựa như cuốn lấy cơ thể nàng khiến nàng vừa đẹp yêu mị lại thuần khiết động lòng người.

Khi mọi người đang thất thần thì một giọng hát ngọt ngào kéo họ về với hiện tại cô không những đàn mà còn hát khiến mọi người không khỏi thần phục.

Giọng hát trong trẻo đang trên đoạn cao trào thì một giọng hát trầm ấm của đàn ông vang lên hòa vào giọng hát trong trẻo ấy khiến mọi người thơ thẩn.

2 Giọng hát ấy tựa thiên trường địa cửu, bên nhau, cùng nhau tới ngưỡng cửa thiên đường...;

Giải thoát cho anh khỏi sự chờ đợi bí ẩn nhất này

Từng ngôi sao rơi xuống , ngọn gió không ngừng lay

Cuối cùng cũng đã lại được ôm em trong vòng tay

Đôi trái tim cùng rung động

Hay tin tưởng anh , trái tim chân thật ko đổi thay

Đợi chờ ngàn năm với lời hứa của anh

Dù cho phải trải qua biết bao mùa đông giá buốt

Anh quyết không từ bỏ
Mãi mãi nắm chặt lấy
Đôi tay nà của em
Đợi chờ khiếp sau tương ngộ
2 ta lại tiếp tục tình yêu này
Tình yêu này dù cho có làm em đau đớn đến mấy
Cũng nguyện được cùng anh gánh chịu
Ngay đến cả một câu nói em yêu anh
Cũng chẳng thể nói ra được nữa rồi
Hay để tình yêu đó trở thành
Bông hoa nở mãi không tàn trong trái tim anh và em
Đã hứa tặng em sự vĩnh cửu đó
Lần này xin đừng bỏ đi trước
Chỉ duy nhất chân tình tuyệt đẹp quần quýt lấy đôi ta
Vượt qua không gian vô tận đó
Anh phải biết rằng em sẽ chờ đợi anh
Ở ngàn năm sau đó
Tình yêu là thứ duy nhất trong tim anh
Một thần thoại tuyệt đẹp không bao giờ đổi thay...

Khi bản nhạc kết thúc mọi thứ thật yên lặng nhưng ngay sau đó tiếng vỗ tay không ngừng vang lên nhưng hần lại không quan tâm,thời khắc nàng và tên con trai ấy hát sao lại tha thiết thế,hần nhìn thấy trong giây phút ấy mắt nàng lóe lên sự mừng rỡ...tại sao lại như thế?.....

12. Chương 12. Hần Là Lãnh Mặc Phong

Quả thật phút giây ấy nàng thật sự muốn khóc,giữa một thế giới xa lạ nàng lại tìm được người đến cùng thời đại với nàng.

Sợ hần rời đi,nàng nắm lấy cánh tay của hần dấu biết như thế thật khó coi nhưng nàng muốn biết sự kỳ vọng này liệu có thể tồn tại không.

“Huynh đừng đi, huynh cũng như muội cũng là người thế giới hiện đại cách đây 1500 năm phải không?”_Nàng ngược đời mắt ửng đỏ hỏi hần.

Nhìn nàng đỏ mắt sắp khóc hần thấy sợ,lúc đầu hần nhìn thấy nàng đàn khúc nhạc quen thuộc này hần thật sự khá bất ngờ nhưng sau đó lại không tự chủ hát cùng nàng,phải chăng khi ở thế giới này nàng quá cô đơn đi nên hần càng muốn bảo vệ cô gái hần mới gặp đã yêu.

“Đúng,huynh ở hiện đại tên Trần Lãnh ở đây tên Lãnh Mặc Phong,muội đừng khóc ta sẽ ở bên muội luôn bảo vệ muội sẽ không để muội gặp nguy hiểm,hãy tin ta.” hần vươn tay lau vài giọt nước mắt đang lăn nhẹ trên má nàng,da nàng thật mịn khiến hần xúc động.

Bên kia Âu Hàn Cơ nghe thấy hết thì ra đó là lai lịch của nàng.thảo nào hần không tìm được lai lịch của nàng.Hần đang ghen nhưng hần biết giờ phút này nàng cần một người cùng thế giới an ủi nàng,hần can tâm...hần tình nguyện...đứng sau nàng,bảo vệ nàng...hãy khóc đi người huynh yêu ơi, một lần thôi nhé,sau đó hãy để huynh như thiên sứ đem uội hạnh phúc bất tận...nhìn nàng đau tim hần càng đau nhiều hơn vì

thể hẳn tình nguyện chờ đợi một ngày nàng tin hẳn sẽ đem hạnh phúc tới cho nàng....

13. Chương 13. Bạn Mới Thật Vui

Sau sự kiện lần đó, cảm giác lo sợ mất nàng trong hắc lại càng lớn lao, hẳn sợ nàng sẽ trở về lại thế giới của nàng vì thế mà hẳn luôn bên cạnh nàng đem lại cho nàng mọi điều hạnh phúc có lẽ hẳn không biết chỉ những hành động vô tình của mình đã giúp cho nàng càng lệ thuộc vào hẳn hơn.

Hôm nay, nàng cũng Tiểu Liên tỷ ra ngoài mua đồ, vì không muốn để vị ca ca nào đó như oán phu luôn trừng mắt nhìn những gã nam nhân nhìn nàng nàng đã lấy cớ cần đi mua đồ phụ nữ nên hẳn không đi theo.

Nàng đang đi trên đường thì gặp lại cậu thiếu niên 14 tuổi Phương Khải, nhìn cậu có vẻ cậu đã đợi nàng ở đó khá lâu rồi.

“Ta đợi người khá lâu nha!” _ Phương Khải khẽ nhăn đôi mày lại nói.

“A... người tìm ta làm gì nha!” _ Nàng thắc mắc mở to đôi mắt đẹp hỏi.

“Người biết ca khúc thần thoại, ta cũng biết ca khúc ấy thế người nghĩ ta là ai?” _ cậu nhóc nhếch cánh môi mỉm cười nói.

Nghe như thế nàng không khỏi giật mình, tại sao hẳn biết ca khúc ấy trừ nàng và vị Lãnh huynh kia thì không ai có thể biết, trừ khi....

“Người cũng như ta cũng là người hiện đại sao?” _ nàng xúc động hỏi, nàng thật mong có nhiều người bạn cùng lai lịch như mình nha

“Phải, ta chỉ là muốn làm bạn với người ta không có ý xấu người được không?” _ Hắc lo sợ hỏi, hẳn thật sợ nàng không tin nha.

“Tuyệt lắm có bạn mới thật vui nha...” _ Nàng vui vẻ lắc tay hẳn như lắc tay người bạn thân mà không để ý mặt hẳn đã đỏ bừng rồi.

14. Chương 14. về Nhà Trĩ

Vì có bạn mới nên tối nay nàng quyết định mời hẳn cùng vị Lãnh huynh kia ăn cơm thế nhưng nàng lại quên mất có một vị thần giữ cửa đang tức giận khi nàng chưa về nhà.

Buổi tối, tại quán cơm Bình Á nàng cùng hai vị bằng hữu kia và Tiểu Ly tỷ kia cùng ngồi trong một căn phòng nhỏ ăn cơm, trò chuyện, nhìn hai vị nam nhân kia tựa như tiểu phi tiểu mỗi người theo ý nghĩ riêng của mình mà lạnh nhạt nàng cố ý gấp thức ăn cho cả hai rồi cùng cả hai trò chuyện về thế giới hiện đại.

Theo như Lãnh huynh nói hẳn là giám đốc công ty Trần Lãnh đứng thứ 2 Châu Á, khi hẳn đang bơi lội nơi bãi biển cùng bạn bè thì bị một cơn sóng kéo đi và đưa tới đây. May mắn được người nhà Lãnh gia cứu giúp xem hẳn là con trai cho hẳn kế nghiệp Lãnh gia.

Còn Phương bằng hữu thực chất cũng chỉ là học sinh sơ trung và cũng bị tai nạn như nàng nên được đưa tới đây nhưng hẳn may mắn hơn là bị đưa tới gần ngôi miếu mà hoàng hậu đã cúng bái với nhan sắc thanh tú hẳn đã được hoàng hậu nhận làm con nuôi và giữ ở trong cung làm vương tử.

Nàng cũng kể tai nạn và cuộc đời mình sau này cho họ nghe, họ cũng cảm thấy bất bình dùm nàng nên cố gắng an ủi nàng

Đang mãi vui chơi thì lòng nàng hơi nhói lên,sực nhớ tới vị ai gia ở nhà kia nên nàng khẩn trương lo về,thật sự nàng rất lo sợ ca ca giận nàng nha. Lâu nay nàng đã quen dần với hấn và đã xem hấn hấn như người thân mình giờ đi lâu vậy nàng thấy thật nhớ hấn nha, nghĩ tới hấn giờ phút này hấn cũng đang nhớ nàng nàng không khỏi cảm thấy hạnh phúc và ngọt ngào nha,nhưng tại sao lại có cảm giác ngọt ngào ấy,thật rất mơ hồ nha...Thôi không lo xa nữa mau về nhanh thôi nếu không nàng sẽ nhớ hấn lắm đó....

15. Chương 15.ca Ca Muội Biết Lỗi Rồi

Khi nàng về tới phủ trời đã rất tối,nàng lo lắng liệu hấn đã ăn tối chưa?Liệu hấn có lo cho nàng không? Tự điều cốt mình nàng tại sao lại ngốc thế hấn chỉ là ca ca nàng không phải phu quân nàng thì tại sao phải lo cho nàng chứ?...Giật mình,từ khi nào nàng lại có những suy nghĩ điên rồ này chớ...

Đi vào đại sảnh, nhờ ánh nến nàng vẫn có thể thấy có một vị nam nhân ngồi đó vì ngược chiều ánh sáng nàng không nhìn thấy rõ khuôn mặt hấn nhưng không khí xung quanh tản mát một sự lạnh lẽo mơ hồ cho thấy hấn thật sự rất tức giận.

Nàng lo sợ nhìn hấn,như bao lần phạm lỗi nàng nhảy vô lòng hấn dui đầu vào vòm ngực rắn chắc ấy nói :

“Ca ca muội sai rồi,thật sự sai rồi huynh bớt giận được không”

Hấn nhìn thấy nàng như thế chỉ cười trộm trong lòng còn ngoài mặt thì lạnh hơn băng nói

“Vậy sao,muội sai gì nào,muội có chân có tay ta nào dám quẩn muội,muội đi đâu cần để ý ta và mẫu thân đâu mà!”_Nói xong hấn đẩy nàng ra,trong nháy mắt ấy hấn thể nhưng lại không nhìn thấy cơ thể nàng cương cứng,hấn thật sự ghét bỏ nàng rồi sao,tại sao lại như thế,ngực quá đau nhói,nàng trở mắt nhìn cánh tay hấn lạnh lùng đẩy nàng ra xa,nàng phải làm sao,làm thế nào đây....

16. Chương 16. Ca Ca Tha Lỗi Cho Muội Đi!

Khoảnh khắc nhìn hấn lạnh lùng quay đi nàng biết,nàng thật sự yêu hấn mất rồi,15 tuổi nhưng nàng đã hiểu được thế nào là yêu,cảm giác ấy ngọt ngào lại cay đắng quá.

Lo sợ hấn không quan tâm nàng nữa,nàng kéo ông tay áo hấn lại nhưng hấn lại hất ra rồi đi về phòng.

Nhìn hấn rời đi,nàng đờ đẫn,tại sao lại như thế với nàng,tại sao lại không nghe nàng giải thích...

Khi hấn sắp đi vào phòng nàng bạo gan chạy lại ôm lưng hấn,khóc lóc nói rằng:

“Huynh là muội sai...muội sai thật rồi...huynh tha thứ uội...”

Thân thể hấn cứng đờ,nàng đang là ôm hấn,nàng đang là khóc vì hấn giận sao,hấn lúc đầu chỉ muốn dọa nàng để nàng không về trễ nhưng lại không ngờ đạt được kết quả ngoài mong muốn này.Nhưng nhìn nàng khóc hấn lại không đành lòng,nếu biết trước thế này hấn nên giận nàng từ xớm thì đã được tiện nghi của nàng rồi nha.Quay người ôm nàng vào ngực,hấn hôn nhẹ lên cánh môi hoa đào của nàng rồi ôm nàng vào ngực nói:

“Muội thật ngốc,huynh làm sao giận muội được huynh còn muốn sau này kéo muội về làm vợ nha!”

Nàng ngây ngốc,hấn tại sao hôn nàng,nhưng mà khi nghe hấn muốn đem nàng làm vợ,nàng thật ngọt ngào nha.Nhìn nàng ngây ngốc hấn kéo nàng vô giường mình, ôm nàng đặt lên giường nói:

“Có lẽ muội không biết, muội thật sự yêu ta rồi, ta cũng yêu muội nhiều lắm, ta sẽ chờ chờ đến khi muội lớn, đem muội về làm thê tử!” Nói xong hắn hôn lên trán nàng rồi cùng nhau ngủ. (*Chú ý: Họ ngủ bình thường nha, bạn nào đầu óc đen tối mau chỉnh lại nha!*)

17. Chương 17. Quà Chuộc Lỗi

Hôm sau nàng quyết định đi ra cửa hàng mua len về để đan chiếc khăn cho ca ca, có lẽ ca ca sẽ thích trời này lạnh như vậy...

Khi đi tới tìm mua len thì nàng mới nhớ nơi này là cổ đại nên không có khung, nàng quyết định mua len còn cây đan có lẽ nên về tìm mấy thanh tre nhỏ để đan. Trời dần tối, trên đường về nàng gặp Lãnh ca đang đi trên phố, thấy nàng hắn gọi lại:

“Tiểu Nhu Nhi muội sao lại về trễ thế này!” _Hắn vuốt mái tóc nàng, âu yếu hỏi.

“Muội đi mua quà chuộc lỗi cho ca ca nha, đây này, muội mới đan xong nó nè” _Nàng phấn khởi khoe thành tích của mình.

“Khăn len sao, thật đẹp nha, hắn sẽ rất thích a!” _Hắn thật ghen tị với tên con trai đó nha.

“Vâng, món quà này muội muốn mua chuộc lỗi với ca ca!”

Nàng đang định lấy lại thì thấy bóng dáng hắn đi cùng một cô gái tới bên cạnh nàng. Hắn đã nhìn thấy, nhìn thấy nàng đứng đó, tặng một chiếc khăn cho tên con trai khác hắn thật tức giận nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng.

“Muội ở đây à, còn vị huynh đài này là...” _hắn liếc mắt nhìn Lãnh Mặc phong bên cạnh.

“Đây là Lãnh ca nha... Tỷ này thật xinh đẹp.” _Nàng hết giới thiệu về Lãnh Ca, lại quay sang nhìn tỷ tỷ bên cạnh, cô ấy thật đẹp khuôn mặt trắng nõn, khuôn mặt thanh tú, nàng nhìn họ thân mật cảm thấy ngực đau, tại sao họ lại như thế...

18. Chương 18. Cảm Động

Hắn không thèm trả lời chỉ là khế kéo cô gái ấy lại bên người, hắn sợ nàng sẽ nhận cô gái này làm tỷ tỷ mất, nhưng hắn không biết hành động ấy trong mắt mọi người lại là hành động tuyên bố người yêu thương, cô nàng nghẹn ngừng đỏ mặt, Lãnh Mặc Phong thì lại nhếch môi cười khinh bạc, chỉ có nàng trong mắt lóe lên đau thương, hắn thật sự có người mình thích rồi tại sao lại còn muốn nàng làm vợ hắn, hắn lừa dối nàng sao, nàng thì ra đáng ghét thế nên hắn mới không cần nàng sao, không cho nàng đụng vào cô gái ấy...

Nhìn ánh mắt của nàng hắn cứ nghĩ nàng thất vọng vì bị mất tỷ tỷ nên trừng mắt nhìn nàng khiến nàng đau thương hơn. Nàng ung dung quay qua Lãnh Ca lấy chiếc khăn đưa cho hắn và nói: “Muội tặng huynh!”

Hắn không khỏi cảm động nhưng khi nghĩ có lẽ chiếc khăn này nàng dành cho tên kia nên cảm thấy chán ghét tận cùng, vứt chiếc khăn đi, hắn quay lại nói lạnh lùng:

“Ta không cần thứ bẩn thỉu ấy, muội xem mà về sớm!”

Nói xong hắn rời đi mà không thèm nhìn thấy nàng một lần, cô gái ấy cũng hờn hờ theo sau.

Thứ bẩn thỉu... thứ bẩn thỉu... tiếng nói ấy vang lên bên tai nàng liên hồi khiến hốc mắt không khỏi đỏ lên, Lãnh Mặc Phong cảm thấy tim đau lắm, nàng là vì người con trai ấy khóc, hắn cảm nhận nàng thật sự yêu tên con trai ấy mất rồi...

19. Chương 19. Huynh Chán Ghét Ta

Cả một đêm nàng không tài nào ngủ được, Sáng hôm sau tâm trạng lơ đãng nàng xuống ăn điểm tâm cùng mọi người. Mẫu thân nhìn thấy nàng như vậy cũng hiểu lí do hẳn là liên quan đến tên tiểu tử kia đi.

“Nhu Nhi ăn nhanh đi, con dạo này hơi ốm đấy!”_Bà gấp miếng thịt bỏ vào trong chén nàng rồi nói.

“Vâng,ca ca huynh ăn đi!”_Nàng trả lời mẫu thân rồi gấp cá bỏ vào chén hân.

Hắn nhìn hành động ấy lại nghĩ tới có lẽ nàng đã gấp cho tên kia như vậy nên vứt miếng cá kia xuống bàn, hành động ấy khiến nàng cảm thấy đau khổ.

“Huynh chán ghét ta đến mức này sao?”_Nàng ngược đôi mắt đã phấp phồng lên hỏi.

“Phải,ta chán ghét ngươi,chán ghét ngươi,ngươi hiểu chưa?”_Hắn tức giận nói nhưng lại giật mình khi nhận ra hẳn nói những lời này thật gây tổn thương cho nàng rồi.

“À,thì ra là vậy...muội không ăn nữa,muội sẽ rời đi huynh không cần lo,muội sẽ không khiến huynh vướng mắt nữa đâu”_Nàng nhìn hẳn ung dung noi,rồi đứng dậy rời đi về phòng,khoảnh khắc quay lưng ấy,nước mắt nàng đã rơi,sự thật...hắn chán ghét nàng...thật sự chán ghét nàng...

Nhìn nàng rời đi,hắn si ngốc,hắn vừa làm gì thế này,hắn sao có thể chính tay mình đẩy Nhu Nhi đi,hắn thật sự hận bản thân,lo lắng chạy đi tìm nàng hẳn muốn tìm nàng giải thích nhưng rốt cuộc nàng ở đâu,hắn nào biết nào biết cuộc đời này không chỉ mẫu thân nghe mà còn một đôi tai lặn nghe nữa.

20. Chương 20. Triệu Ái Lan

Nàng cảm thấy tâm trạng buồn bực nên ra bên bờ hồ ngồi chơi. Đang suy nghĩ thì nàng thấy một vị cô nương đi tới,đó không phải người con gái ca ca thích sao?

“Ta có chuyện muốn nói với ngươi!”_Nàng ta kiêu ngạo nhìn nàng nói.

“Chuyện gì a tỷ?”_Nàng thắc mắc.

“Có lẽ ngươi không biết,hết năm nay ta và Âu Hàn Cơ sẽ kết hôn,vì vậy ta hy vọng ngươi nhanh chóng rời đi”

Nghe tin hẳn với tỷ ấy kết hôn tim nàng quặn đau như thắt lại,tại sao lại như vậy được,

Nhìn nàng khuôn mặt trắng bệch ,cô ta vui vẻ

“Hừ ngươi không biết rồi,hắn xem ngươi là trẻ con nên muốn đem ngươi làm trò chơi thôi,tình cảm của ngươi hẳn không cần,hắn chỉ muốn ta thôi,hắn nói với ta hẳn căm ghét ngươi nên muốn ngươi nhục nhã trước mắt mọi người thôi!”

Đúng,hắn nói ghét mình,...ta ghét ngươi,chán ghét ngươi...đúng có lẽ là do nàng quá đa tình nên mới nghĩ hẳn sẽ yêu nàng...Nàng nhất thời bất động,nàng phải làm gì đây,có lẽ nên rời đi là được

“Muội đáp ứng tỷ,muội sẽ rời đi...”_Nàng bi thương nói

Cô ta hả hê nhưng lập tức thay đổi,nắm lấy bàn tay nàng nói

“Coi như ta xin muội,ta thật sự không có quyền rũ hẳn,ta thật sự sẽ rời đi,muội đừng giết ta...a:”_Cô ta nói xong liền ngã mình rơi xuống hồ nước.

21. Chương 21. Ánh Mắt Lạnh Nhạt

Trong lúc nàng bất ngờ đứng yên, thì thấy một thân ảnh mà đen, chạy tới kéo cô ta lên, rồi ôm vào trong lòng, nàng thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn ôm lấy Triệu Ái Lan trong ngực nhẹ nhàng an ủi

“Đừng sợ không ai giết người đâu.”

Hắn nói xong kéo cô ta vào trong ngực rồi ôm vào phòng không quên dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn nàng.

Nàng thật sự hiểu ra rồi, thì ra là một cái kế, người bị hại là nàng nhưng cuối cùng người đón nhận náo nhâm mắt lạnh nhạt của hắn lại là nàng.

Triệu Ái Lan trong lòng hắn liếc nhìn nàng rồi rúc người vào lòng hắn. Thật ra lúc cô đang vui vẻ thì thấy hắn tới, cô biết hắn sẽ không yêu thích mình nhưng cô lại muốn hắn ghét cô ta, quả nhiên là như vậy, nhìn hắn lo lắng cho cô và lạnh nhạt với tiểu nha đầu kia nàng cảm thấy thật vui vẻ..

Đặt cô ta lên giường sau khi dặn dò nha hoàng chăm sóc kỹ cô, hắn mới rời đi, nhìn bóng dáng cô gái đang đứng nơi mái đình hắn thật sự không nghĩ tới cô gái hắn yêu thật sự tàn nhẫn như vậy.

Nàng vẫn đang đứng ngây ngốc thì thấy hắn tới, cứ ngỡ hắn sẽ ôm nàng an ủi không nghĩ hắn lại lạnh nhạt nói

“Ta có chuyện muốn nói với ngươi!”

22. Chương 22. Muội Không Có

Hắn cùng nàng tới hoa viện, lúc này không khí có phần yên tĩnh, hắn quay sang nhìn nàng liếc mắt nói.

“Ngươi không có chuyện gì để nói với ta sao, ngươi thấy Ái Lan thế nào!”

“Tỷ ấy rất tốt, rất hợp với huynh.”

“Hừ, người tốt nhất nên biết như thế, thế tại sao ngươi lại đẩy nàng ấy xuống bể, tại sao ngươi ác độc như thế?” _Hắn cau gắt hỏi.

Nàng thật sự bất ngờ, thì ra là thế, hắn không tin nàng lại nghĩ nàng đẩy tỷ ấy, hắn tại sao lại đối xử với nàng như thế,

“Muội thật sự không có đẩy tỷ ấy, muội,...” _Nàng uất ức nói.

“Ngươi nghĩ ta tin sao, Ái Lan sẽ không lấy tính mạng mình ra đùa đâu, ngươi thật sự quá đê tiện.” _Hắn không đợi nàng nói xong đã đẩy nàng ra quay mặt đi.

Hắn vẫn là không tin nàng, thương tâm nàng bật khóc, nhưng hắn lại thấy thật chán ghét.

“Ngươi đừng dùng nước mắt để lừa ta, đừng để ta thấy hành động ấy một lần nữa, nếu không ta sẽ không khách khí” _Hắn nói xong liền rời đi, hắn sợ mình sẽ không tìm lòng được mà an ủi nàng mất.

Hắn rời đi, nàng ngã khụy trên mặt đất, hắn thế nhưng không tin nàng, Lãnh Mặc Phong vốn trong bóng tối bên cạnh nàng cảm thấy đau nhói, kéo nàng vào lòng

“Nếu như quá mệt mỏi, hãy buông tay đi, nếu muội bị tổn thương thêm một lần nữa, ta sẽ đem muội về thế giới của muội.” _Lãnh ca ca nói.

Nàng không biết nên nói gì chỉ là suy sụp, tựa vào vai hắn ngất đi.

23. Chương 23. Huynh Đánh Muội

Khi nàng tỉnh dậy trời đã tối,nàng đi tới phòng hấn,nàng muốn giải thích với hấn nhưng cuối cùng lại không thấy mà người nàng thấy lại là Triệu Ái Lan.

Thấy Âu Nguyệt Nhu bước tới mình Triệu Ái Lan cao ngạo mỉm cười khiến nàng không biết làm sao.

“Thế nào,người tin ta chưa,nơi lòng hấn chỉ có ta nên hấn sẽ không tin người đâu,người hiểu rồi phải không?”_Cô mỉm cười nói.

Nàng giật mình thì ra là thế,thì ra là vì không yêu nên không tin. Nàng mỉm cười cay đắng rồi cuộc tại sao lại như thế.

“Tỷ tại sao lại đối xử với muội như thế...muội không muốn thật sự không muốn...”_Nàng xúc động nhảy tới lắc bả vai cô ta.

Bỗng nhiên cánh cửa mở ra,hấn bước vào thanh âm âm trầm vang lên:

“Buồng nàng ấy ra.”_Hấn liếc nhìn nàng.

Nàng giật mình,hấn lại dùng giọng nói này nói với nàng sao,nàng đau lòng nơi tận trái tim này,một vết máu lại rỉ ra mất rồi.Nhìn nàng như thế,Triệu Ái Lan nang khéo mắt ngăn nước nhìn hấn và nàng rồi nói.

“Là muội sai,muội không nên tới đây,muội phải đi!”_Nói xong cô tả xốc chân lên muốn bước xuống giường,hấn vội vàng kéo co vào trong chăn nói”

“Là Tuyết Nhu sai,nàng đừng khóc,ta sẽ bắt nàng ấy xin lỗi nàng”_Nói xong hấn quay sang liếc sang nhìn nàng nói.

“Xin lỗi nàng ấy!”_Âm thanh đó vang lên như một tảng đá rơi vào tim nàng,nặng nề,đau đớn.

“Muội không xin lỗi,muội không sai...muội thật sự không làm...là tỷ ấy...là tỷ ấy hại...”_Nàng nức nở nói nhưng chưa nói xong thì một bên má nàng đã nóng đỏ lên...huynh ấy đánh nàng...

24. Chương 24. Khóc...muội Hận Huynh!

Chát!!!

Âm thanh trong treo nhưng gay gắt vang lên khiến không gian yên lặng đến bất ngờ,hấn thế nhưng mắt không chế tất nàng.

Sững sờ chính là hành động hiện tại của mọi người, tâm trạng mọi người khác nhau,nàng bàng hoàng đau đớn,hấn giật mình sững sờ,cô ta tâm trạng hả hê.

Hấn nhìn đôi tay mình...hấn vừa làm gì...lần đầu tiên hấn đánh nàng lại vì cô gái khác...nhìn nàng thương tâm hấn giật mình sững sờ,nơi bàn tay hấn còn dính máu nơi khéo môi nàng chảy ra...thật sự sao!...

“Muội...ta...”-hấn ray rứt nhìn ánh mắt sững sờ,đau đớn của nàng nhìn hấn,tại sao hấn lại làm như thế với nàng.

Nàng ngơ ngác,hấn đánh nàng,tim nàng sụp đổ,nơi đó như có lỗ hổng khiến nàng đau đến nghẹt thở. Nàng mỉm cười cay đắng,hóa ra là thế,hóa ra chán ghét mình đến thế ư.

“Huynh vì tỷ ấy thà không tin ta,thà đánh ta cũng muốn bảo vệ tình yêu của huynh như thế...huynh chưa từng nghe ta nói,đáng lẽ ta nên không ngu ngốc tin huynh yêu ta...ngu ngốc a...thật ngu ngốc...”_Nàng cười cay đắng,nước mắt lại không theo sai khiến của nàng mà cứ rơi.Hấn nhìn nàng như thế,tim đau lắm,hấn lại 1 lần nữa gây tổn thương nàng,hấn muốn bước tới kéo nàng ôm vào lòng nhưng nàng lạnh nhạt tránh ra,quay đầu nhìn hấn một cái rồi nói.

“Được ta đi...ngươi hãy nhớ mãi mãi ta hận ngươi!..”_Nàng quay lưng chạy đi,hắn giật mình,sợ hãi,nàng rời đi rồi,bỏ rơi hắn,hận hắn,tất cả chỉ là do hắn gây ra thôi,hắn phải làm sao đây,hắn sợ hãi chạy ra ngoài tìm kiếm nàng,còn Triệu Ái Lan mỉm cười nói với tên ám vệ bảo vệ hắn:“Ngươi mau đi tìm tiểu thư,chủ tử ra lệnh giết.”Tên ám vệ lo lắng nhưng lại nghĩ cô ta vừa từ phòng chủ tử ra chắc là đúng vậy vì thế dẫn các ám vệ khác đi thực thi mệnh lệnh.

25. Chương 25. Tai Nạn

Nàng thương tâm chạy lạc vô cánh rừng,là nàng quá đa tình ư,tại sao lại đối xử như thế với nàng,nàng bắt ngờ cất tiếng hát,tiếng hát trong màn đêm âm u vừa thương tâm lại khiến nơi trái tim người nghe đau đớn.

Như hoa, như mộng

Là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta

Mưa bụi triền miên...

Giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khoé miệng

Trầm ngâm nghe tiếng gió, lòng quặn đau

Hồi ức khắc vào mảnh trăng khuyết

Nỗi sầu tư lặng lẽ, khó được trùng phùng

Chìm vào giấc mộng cuồng si...

Kiếp này đã không còn tìm kiếm

Dung nhan đã mất đi để lại tiếng thở dài

Lãnh đạm hoá thành một cuộc vui

Quá khứ chỉ còn hoa trước mộng

Cô đơn vẽ uyen ương ngóng đợi

Là tự em vẫn đa tình...

Tâm tình không hiểu được, người tiêu tụy

Tan biến trong làn mưa mờ khuất...

Tiếng hát trong veo lại thê lương ấy cuối cùng cũng giúp hắn tìm thấy nàng nhưng khi hắn cách nàng một khoảng không xa thì tiếng hát ấy lại im bật,chuyện gì xảy ra,tìm hắn co rút bất ngờ khiến hắn lo lắng chạy nhanh tới nhưng chính mắt hắn lại thấy ở nơi đó,ám vệ của hắn cầm thanh kiếm dính đầy máu tươi đứng đó,còn bóng dáng nàng lại nằm bất động nơi đó,sự sống mỏng như tờ lụa dần xa nàng.

26. Chương 26. Đau Đớn

Chuyện gì đang xảy ra,hắn chạy tới tay ôm lấy cơ thể nhỏ bé nơi đó vào ngực cảm nhận hơi thở vẫn còn hắn thở phào nhẹ nhõm,quay người ôm nàng chạy như bay về phòng của nàng để thái y tới khám,sau khi xác định nàng đã ổn hắn tiến tới tầng hầm nơi một đám người vừa bị hành hạ xong,họ nhìn hắn sợ hãi,tại sao lại đánh họ,ánh mắt ấy như hận không ngay lập tức giết họ vậy

“Nói nhanh, ai sai các người giết nàng ấy.”_Hắn lạnh nhạt liếc nhìn họ nhưng họ biết ẩn sau sự yên tĩnh ấy chính là sự nổi giận cực điểm.

“Chủ tử,,Ái Lan tiểu thư nói chủ tử sai nàng làm vậy...”_Một người lo lắng trả lời.

Hắn nghe mà giật mình, chuyện này là sao, sao lại liên quan đến cô ta còn có hắn nữa...An tĩnh suy nghĩ, mọi chuyện lặp lại một lần nữa hắn phát hiện mọi chuyện đều diễn ra khi hắn có mặt mà những chuyện đó đều gây đau thương tới cô ta mà hắn đã tức giận nên suy nghĩ không kĩ gây thương tâm nàng, hắn cười chua xót, hắn thông minh thế lại bị 1 cô gái gài bẫy hơn nữa còn vì cô gái ấy mà gây tim nàng tổn thương.

“Lần này ta tha cho các người nhưng nên nhớ, nàng chính là nữ tử tương lai của các người, ai đụng tới nàng ta muốn hắn sống không bằng chết.”_Âm thanh hắn vang lên phá tan sự lo lắng của họ nhưng họ lại run sợ họ xem tí nữa chính tay giết nữ tử tương lai của mình sao...

“Tạ ơn chủ tử, chúng thuộc hạ xin thi hành lệnh”_Âm vệ Phong Vân nhìn hắn đáp, Triệu Ái Lan ơi đừng tránh chúng tôi có trách thì nên trách người ngu ngốc, ám sát nữ tử họ luôn trung thành với chủ tử dĩ nhiên nữ tử cũng vậy vì thế không cần chủ tử sai khiến mọi người cũng sẽ khiến cô ta sống không bằng chết...

27. Chương 27. biến Mất

Sau khi trở ra, hắn chạy vội vô phòng nàng, nhìn bóng dáng yếu ớt ấy, hắn không khỏi ngã khụy xuống. Hắn, chính hắn khiến nàng đau đớn như thế này, hắn chính hắn không tin nàng, nhìn nàng nằm đó, nhưng sinh mệnh thật yếu khiến ngực hắn quặn đau.

Cầm tay nhỏ bé mà trắng nhợt của nàng lên hắn thậm nhĩ xin lỗi nàng, hắn không cần cái gì gọi là tôn nghiêm, chỉ cần nàng tỉnh lại hắn có thể quỳ xuống xin lỗi nàng, cầu xin nàng tha thứ. Ngồi đó một lúc, hắn một mình thiếp đi nằm trên giường của nàng.

Sáng hôm sau khi hắn tỉnh lại trời đã sáng, theo thói quen hắn đưa tay ra muốn ôm nàng vào lòng nhưng không thấy đau, hắn cảm giác vui vẻ, có lẽ nàng tỉnh dậy rồi nên đi ăn điểm tâm, nàng đã một ngày không ăn có lẽ đã đói rồi, trong giây phút ấy, ánh mắt hắn dọi lại đầy yêu thương.

Rửa mặt xong xuôi, hắn đi tới phòng ăn để tìm nàng, nhưng ngoài dự liệu của hắn nàng không có ở đấy, lo lắng hắn gọi Tiểu Ly lại rồi hỏi nàng

“Tiểu Ly, tiểu Nhu Nhi đâu rồi!”

“A, không phải muội ấy ở trong phòng cùng thiếu gia sao?”_Tiểu Ly thắc mắc hỏi

Ngớ ngẩn, trong đầu hắn boong một tiếng, không lẽ nàng biến mất rồi. Hắn sợ hãi chạy vào phòng nàng, tìm kĩ nhưng không thấy, hắn lần đầu tiên cầu xin thượng đế đừng mang nàng đi mất nhưng mọi thứ lại muộn rồi, hắn tìm thấy một bức thư trong đó chỉ có một câu

“Người lại khiến nàng tổn thương, ta đem nàng về thế giới của nàng...”

Là y là Lãnh Phong Mặc hắn vẫn nhớ kĩ y từng nói nếu hắn khiến nàng tổn thương, hắn sẽ đem nàng rời đi... không, không thể hắn phải tìm nàng về.

28. Chương 28. Xuyên Không

Tại một căn biệt thự nguy nga cách xa thành phố, nơi này yên tĩnh đến lạ lùng dường như ta có thể nghe rõ tiếng sóng biển. Trong một căn phòng rộng, phong cách công chúa, trên chiếc giường to lớn, nơi ấy có một

tiên nữ, không là một thiếu nữ, cô ấy nằm đấy khiến mọi vật như mờ đi. Ánh nắng xuyên qua tấm màn chiếu rọi lên khuôn mặt trắng nhợt ấy, cô nhú đôi mày lại rồi từ từ mở đôi mắt to ra.

Hàn Tú Nhi tỉnh dậy, nhìn căn phòng xa lạ nàng bàng hoàng, phong cách này như căn phòng của cô chúa, mọi thứ đều hiện đại khiến đầu nàng chỉ nghĩ được...

Nàng xuyên không rồi sao?

Trần Lãnh đi vào phòng, nhìn thấy nàng tỉnh lại hần nhẹ nhàng kéo nàng tựa vào lòng mình

“Em tỉnh dậy thật tốt, anh lo cho em nhiều a...”

“Anh Lãnh đây là thế giới của chúng ta sao? Anh làm thế nào đưa em tới đây thế?” _ nàng hỏi

“Tú Nhi ngốc, anh đã nói chỉ cần em bị tổn thương anh sẽ đem em về thế giới của chúng ta mà, còn về chuyện xuyên không thì đây là bí mật của gia tộc anh nên anh không nói với em được.” _ Hần mỉm cười nói.

Nàng trầm mặt nàng không biết nên làm gì đây, nơi đây không có ca ca nàng buồn nhưng nàng vẫn chưa quên việc hần ta đánh nàng, không những thế còn đem người giết nàng, có lẽ nếu không nhờ Trần Lãnh nàng đã chết rồi...

29. Chương 29. Sự Thật

Vì trong những chap này là thời hiện đại nên xưng anh em nha, mình có sửa chút Trần Lãnh là anh, Nguyệt Nhu về với tên hiện đại là Tú Nhi, còn Âu Hàn cơ vẫn là hần nhé

Trần Lãnh nhìn Tú Nhi trầm mặt, lòng đau nhói, anh biết có lẽ bây giờ và mãi mãi nàng sẽ không để anh vào tim mình nữa vì nàng chỉ yêu mình Âu Hàn Cơ, thế thì anh nín kéo làm gì nữa, thà cứ mãi như vậy buông tay để nàng hạnh phúc...

“Anh muốn nói chuyện với em?” _ Trần Lãnh nói.

“...” _ Nàng trầm mặt chờ đợi.

“Sự thật người cứu em không phải anh mà là ca ca của em, hần đã cứu em, nhưng hần lại rời đi, anh đã nhìn thấy hần rời đi nên mới lên đem em về nơi đây...” _ Anh hơi dừng lại nhìn biểu cảm của nàng rồi khẽ nói tiếp

“Anh biết có lẽ hành vi của mình là không quân tử nhưng anh không mong hần gay tổn thương cho em, vì thế anh...”

Không đợi anh nói hết câu nàng đã kéo nhẹ cánh tay anh mà nói.

“Em không giận anh...anh...em hơi mệt muốn ngủ nha!” _ Nàng gượng cười.

Anh biết lúc này nên để nàng suy nghĩ nên sau khi dặn dò nàng vài điều rồi cũng rời đi.

Còn mình nàng trong phòng, lúc này nàng trút đi tất cả sự mạnh mẽ giả tạo kia, nàng bật khóc, những giọt lệ long lanh rơi trên má nàng khiến cảnh vật càng thêm thê lương hơn.

Nàng biết sự thật thì sao, có ý nghĩa gì đâu, mọi thứ đã chấm dứt, hần chán ghét nàng, sự thật này nàng không bỏ được... “người thật sự quá dễ tiện... người thật sự quá dễ tiện” lời nói ấy của hần tựa như vết dao đã hoàn toàn chém nát trái tim nàng rồi... vậy thì thôi đi, cứ để nàng buông tay là được...

30. Chương 30. Thế Giới Xa Lạ

Thời gian nàng rời đi, hấn tựa như kẻ điên tìm nàng khắp nơi, nhưng không thấy, hấn rất sợ hãi như cuối cùng cũng bình tâm lại, thế giới của nàng không phải thế giới phụ thân sao, thế thì hấn sẽ đến đó tìm nàng vậy...

Phụ thân hấn cùng thế giới của nàng, nhưng phụ thân hấn lại là một chủ tịch tập đoàn đa quốc gia và có thể xuyên không, khi tới thế giới của hấn thì gặp mẹ hấn liền yêu và lấy bà rồi sinh hấn và để lại sản nghiệp kinh người do ông tạo ra cho hấn, còn ông thì ở với vợ mình, thỉnh thoảng quay lại thế giới của mình để quản lý công ty nên hấn mới có cơ hội tìm nàng, cũng may trước đó hấn có lên học thuật xuyên không của phụ thân nên mới dễ dàng có cơ hội này.

Hấn đã từng tới thế giới xa lạ này nhiều lần từ khi còn bé, lúc đầu thấy khó khăn nhưng sau đó dùng thực lực của mình mà làm nên tập đoàn đứng đầu thế giới Black Eyes hơn cả tập đoàn của cha hấn... bí mật này hấn chưa từng nói với ai vì nghĩ trò chơi này không vui nữa (Yun: trời...trò chơi...==!) nhưng lại không ngờ hôm nay cần dùng tới nó để bắt vợ về nhà.

Tiểu Nhu Nhi muội cứ chờ đi ta sẽ bắt muội về nhanh thôi.

31. Chương 31. Muội Theo Huynh Về Nhà Đi!

Sau khi Trần Lãnh đưa nàng về nhà, nàng nghỉ ngơi ở nhà mấy ngày rồi được đi học lại.

Hôm nay sân trường rộn ràng hơn vì hôm nay thiên tài bảo bối của trường Vân Trung trở về sau nhiều tháng mất tích.

Khi nàng bước chân vào trường, nàng đã bị một lũ người vây quanh, ai ai cũng náo nức chờ đón nàng. Nàng mỉm cười trả lời những câu hỏi thăm của mọi người, nhưng nàng luôn có cảm giác có 1 đôi mắt đang theo dõi mình nhưng khi quay đầu lại thì không phát hiện điều gì lạ, nàng nghĩ có lẽ dạo này mệt mỏi quá nên mới có cảm giác này.

Vào lớp nàng đang tựa người lên ghế, mơ màng nhìn ra cửa thì có một giọng nói kéo nàng về thực tại.

“Tú Nhi thì ra em học lớp này, hay nha, anh cùng em chung lớp rồi!”

“A, Phương Khải sao cậu ở đây?” _ Nhìn thấy Phương Khải đi vào nàng hơi thất vọng không phải hiện tại hấn đang ở thế giới kia sao?

“Anh nhớ em nha!” _ Nói xong hấn còn rất khoa trương ôm nàng vào ngực, nàng chỉ có thể nín cười nhìn tên con trai chưa đủ lớn này, mặc dù muốn thoát cũng không thể nha, hấn là con trai còn nàng là tiểu nữ thôi sức lực không bằng nha. Đang vui vẻ chợt nàng nghe thấy tiếng hô to lớn của một nhóm nữ sinh

“Oa, thật đẹp trai nha, oa, tìm ta...”

“Thật đẹp, anh ấy là ai thế nhỉ?..”

...

Nàng tò mò quay đầu lại xem thì thấy thân ảnh to lớn đã đến bên nàng, kéo nàng từ tay Phương Khải vào ngực mình... là hấn... hấn đã đến đây...

“Nhu Nhi huynh nhớ muội, muội theo huynh về nhà đi!”

32. Chương 32. Huynh Biết Lỗi Rồi

Nàng giật mình, bất động nhìn hấn, hấn... tại sao lại ở đây... hấn... sao lại trở thành thế này...

Hắn sau khi tới thế giới này muốn ngay lập tức tìm nàng nhưng hoàng cảnh không cho phép, hắn buộc phải tới công ty của mình để giải quyết công việc rồi mới có thể nhờ đó tìm nàng, cũng may nàng quá nổi tiếng nên việc tìm đến đây không phải khó. Nhưng khi hắn chạy đến đây, hắn không ngờ tình cảnh trước mắt là tên tiểu vương gia kia lại ôm lấy nàng khiến bao mệt mỏi tan hết chỉ còn lại sự ghen tỵ cùng lửa giận bùng cháy.

Nàng lặng yên ngắm nhìn hắn, hắn sao lại ốm đến thế, tóc tai hơi rối nhưng lại khiến nàng say mê, hắn vì sao lại trở nên như vậy, phải chăng nàng đã khiến hắn đau lòng rồi, không hắn ghét nàng như thế sẽ không đau lòng đâu...

Sau một khoảng thời gian, hắn mới thả nàng ra, quỳ một chân xuống, trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người và nàng.

“Huynh thật sự biết sai rồi...” _hắn nhẹ nhàng nói.

Thế giới như bất động, một người kiêu ngạo như hắn, một người lạnh lùng như hắn thế nhưng lại quỳ trước nàng mà xin lỗi, nàng đưa đôi mắt long lánh đang dần ngấn lệ nhìn hắn, nàng phải làm sao đây, tin hắn thêm một lần được hay không, tha cho hắn một lần được hay không?

33. Chương 33. Tha Thứ

Nhìn hắn nơi đó, quỳ trước mắt nàng bao nỗi đau đớn nơi trái tim như vỡ òa, không chân chừ nữa, nàng lao tới ôm lấy cổ hắn mà khóc.

Nhìn nàng khóc trong vòng tay của mình của mình, tim hắn tựa như có một bàn tay bóp lại khiến nó quặn đau, tất cả là do hắn do hắn mà...

“Nhu nhi ngoan, là huynh sai, tất cả là huynh sai, muội đừng khóc, muội khóc huynh sẽ đau...” _Hắn nói nhỏ và tai nàng, hơi thở hắn ấm áp khiến nàng thấy yên bình đến lạ kì.

Nàng không nói chỉ là nhìn hắn trân trân rồi mới mỉm cười.

“Được, muội tha thứ cho huynh lần này, chỉ một lần này thôi!” _nàng nói khẽ với hắn.

Như bắt được trân châu vô giá, mặt hắn hớn hở vô cùng, nhìn nàng hắn kéo đầu nàng lại rồi bắt đầu trao lại cho nàng nụ hôn nồng nàn, hắn đã lâu rồi chưa hôn nàng, cái cảm giác ấy vẫn tuyệt vời thế, môi nàng quá ngọt.

Nàng đắm chìm trước nụ hôn ấy, cảnh vẫn nhạt đi trước khung cảnh đôi tiên đồng ngọc nữ hôn nhau, phần lớn sinh viên đều chúc phúc cho họ, chỉ một nhóm ít người là ghen tỵ. Nhưng học có lẽ không thấy được, khi ấy có một cậu thiếu niên quay lưng rồi đi một cách đơn độc, làm gì đây khi cậu biết được rồi, người nàng yêu mãi mãi là hắn không thể nào là cậu vậy thì thôi buông tay thôi...

34. Chương 34. Một Lần Nữa Tồn Thương

Khóc mệt rồi, nàng tựa vai hắn ngủ thiếp đi, nhìn thân ảnh nhỏ bé ấy trong vòng tay hắn không khỏi sung nịnh, hắn sẽ không thể khiến nàng đau lòng thêm một lần nữa.

Hắn cõng nàng từ trên xe lên lưng rồi bước vào công ty của mình, nhân viên thấy hắn bước vô thì vội vàng xếp hàng chào đón nhưng khi nhìn hắn cõng một tiểu cô nương trên lưng thì không khỏi ngạc nhiên. Hắn luôn lạnh lùng như thế, khi ở công ty hắn luôn tránh xa phụ nữ có người thậm chí nghĩ hắn yêu thích phái nam không ngờ hôm nay hắn lại để mọi người nhìn một mặt ngọt ngào như thế, họ há hốc miệng nhìn cảnh tượng này.

Khi đặt nàng nằm trên giường tại phòng nghỉ, hắn nói với nàng.

“Đợi huynh một lát, huynh muốn muội thấy một cảnh tượng mà muội sẽ không bao giờ quên được...”_nói xong hắn quay lưng rời đi.

Khi nàng tỉnh dậy không thấy hắn đâu nàng lo lắng muốn tìm nên nàng trước tiên đi vào nhà vệ sinh nữ rửa mặt.

” Nè cô biết tin gì chưa Boss vừa công 1 cô bé vô đây đây?”

“Tôi thấy rồi,nhưng mà lo làm chi, Boss sẽ nhanh chóng đã cô bé đó thôi, thật tội nghiệp mà, nhìn cô bé dễ thương như thế lại phải long Boss làm chi?”

...

Nàng trong một căn phòng nghe thấy những lời nói đó mặt trắng bệch, hắn chỉ đùa giỡn với nàng thôi sao....nàng lại bị lừa gạt sao...thật đau...

35. Chương 35. Đau Đớn...rời Đi

Nàng ngơ ngác đi ra ngoài tìm hắn, nàng rót một ly nước uống hy vọng giúp lòng nàng an tâm hơn, nàng nghĩ có lẽ nàng quá đa nghi,nên tin hắn thì mới đúng.

Nàng bước tới căn phòng họp, nàng nghĩ có lẽ hắn ở đây, khi mở cửa ra, cảnh tượng trước mắt khiến nàng súp đồ, nơi bàn hội nghị nàng nhìn thấy một đôi trai gái hôn nhau thắm thiết, người phụ nữ ngồi trên bàn vòng tay ôm cổ người con gái đứng đó, người đàn ông đưa tay đặt nơi eo người phụ nữ, điều quang trọng hơn chính là, người đàn ông ấy chính là hắn, thì ra đúng như mọi người nói hắn chính là đùa bỡn nàng...

Nàng đau khổ, nước mắt rơi ra ngày càng nhiều, cố nhin nàng muốn rời đi nhất định rời đi...

Tiếng đóng cửa khiến hai người bất giác giật mình, hắn buông người phụ nữ ra trong tức giận, hắn là đang ở nơi này chuẩn bị đồ để cầu hôn nàng sớm nhưng không ngờ khi vừa xong công việc thì một vòng tay ôm lấy hắn từ sau lưng, hắn giật mình phát hiện đó là cô thư kí của mình định gỡ vòng tay của cô ta ra thì không ngờ cô ta lại chủ động hôn cuồng nhiệt hắn, trong lúc nhất thời hắn không phản ứng kịp may nhờ tiếng cửa đóng nên hắn mới tỉnh lại, hừ ngoại trừ Nhu Nhi của hắn ai hắn cũng không cần.

Sau khi giải quyết việc cô thư kí xong hắn mới đi tìm tiểu Nhu của mình nhưng để hắn ngạc nhiên là không thấy nàng đâu, hắn nghe người phòng tài vụ nói có thấy một cô bé bước ra từ phòng họp sau đó rời đi, tiêu rồi nàng đã thấy cảnh ấy hắn không biết làm sao lại một lần nữa hắn khiến nàng tổn thương.

36. Chương 36. Tìm Thấy

5 năm sau...

Đêm nay là lễ hội Tẩy Trần ở đất nước Phù Tang này, không khí vui đùa nhộn nhịp vì dịp lễ vào mùa hoa nên cảnh tượng khiến người ta thấy thật ngọt ngào.

Một người đàn ông đứng đó, dáng người hắn thật cường tráng, khuôn mặt yêu mỹ nhưng lạnh lùng, đôi mắt đen thẳm thật sâu đúng hắn chính là Âu Hàn Cơ. Hắn đang nhìn theo cô gái nhỏ đang đứng ngắm hoa nơi kia.

Dưới làn hoa cô đẹp đến kì lạ, khuôn mặt quốc sắc thiên hương nhẹ nhàng mỉm cười, mái tóc đen,dài thả bay trong gió khiến mọi người mê say, cô mang trên mình bộ đồ truyền thống của đất nước này nhưng càng khiến cô thêm mềm mại hơn.

Đã 5 năm rồi,cô gái nhỏ đã lớn lên nhưng trong mắt hắn cô vẫn nhỏ như thế. Hắn tìm nàng 5 năm cuối cùng cũng tìm thấy, ngọt ngào chính là cảm giác của hắn bây giờ, không chần chờ hắn đi đến,ôm nàng vào trong ngực:

“Cuối cùng huynh cũng tìm được muối rồi”

Bất ngờ trước hành động này, nàng hơi hoảng hốt nhưng khi nghe giọng nói và mùi hương quen thuộc nàng đã an tâm hơn nhiều, nhưng một khắc sau đó nước mắt nàng lại chảy ra, hấn tại sao tìm nàng tại sao lại tìm thấy nàng.

37. Chương 37. Hóa Giải Hiểu Lầm

Nhìn cơ thể người con gái mà hấn yêu thương đang dần run lên, hấn biết quá khứ đã để lại nhiều điều khiến nàng tổn thương.. Hấn từng nghĩ nàng phải chăng sẽ rất chán ghét hấn nhưng hấn lần này đã kiên quyết đem nàng về bên mình, hấn không muốn mất nàng một lần nữa.

“Nhu Nhi ta thật nhớ muối, 5 năm rồi, muối vẫn là như vậy...”- hấn nhẹ giọng nói

“Tại sao... tại sao lại tìm muối... tại sao còn tới đây...”_ khi nghe hấn nói nàng bất giác hốc mắt rơi lệ, một lúc sau mới giả bình tĩnh mà nói, nhưng giọng nàng lại nghẹn ngào đến đáng sợ.

“ta chưa từng phản bội muối, ngày ấy muối rời đi khiến ta thật đau khổ, ta nên phạt muối sao đây?”_ hấn giọng nói khổ sở nói với nàng

Nàng hơi bất ngờ vì những điều hấn nói nhưng nàng nhanh chóng gạt hấn ra, quay đầu nhìn hấn nàng bật khóc

:Gạt người tất cả chỉ là gạt người, tại sao huynh cứ muốn lấy muối làm thú vui, muối thấy huynh đã hôn cô gái ấy, họ đều bảo huynh chỉ muốn đem muối là thú vui mà thôi, muối không muốn, huynh thả muối đi được không?”

“Tại sao muối không nghe huynh giải thích, muối ở bên huynh nhưng sao không cảm nhận huynh yêu muối đến mức nào, vậy thì muối đi đi huynh hoàn toàn bỏ cuộc.”-hấn đau khổ cười, noi xong hấn quay lưng rời đi.

38. Chương 38. Để Muối Theo Đuổi Huynh

Nhìn hấn quay lưng rời đi, nàng giật mình nhưng sau đó như một phản xạ tự nhiên nàng chạy tới ôm lấy hấn. Hấn bị hành động này làm ngây ngất, không biết phải làm gì.

Nhìn hấn vẫn trầm mặc không lên tiếng, nàng sốt ruột đến phát khóc.

“Muối... là muối sai mà... huynh làm ơn tha uội đi... đừng bỏ rơi muối...”-giọng nàng nghẹn ngào vang lên

Hấn xoay người nhìn nàng, nàng bây giờ thật thảm mà, nước mắt rơi đầy đọng trên gò má trông thật đáng thương, nàng như đứa trẻ lo lắng bám víu vào người thân sợ bị bỏ rơi, hấn nhìn thật xót xa, nhưng hấn còn muốn trừng phạt nàng tội dám tự tiện rời đi mà không cho hấn giải thích nên hấn vẫn im lặng.

Nàng len lén nhìn khuôn mặt hấn, hấn dường như ốm đi rất nhiều, đôi mắt lại mang nỗi buồn sâu thẳm khiến nàng càng ân hận vì những việc làm ngu ngốc của mình.

Cẩn nhẹ làn môi dưới, nàng ngược khuôn mặt thảm hại của mình lên đối diện với hấn mà nói

“Huynh tha thứ uội đi rồi muối... muối... để muối theo đuổi huynh nhé, được không?”

Nghe câu nói của nàng hấn thật muốn té ngã, nàng thật dễ thương nha, cố nén cười hấn nhìn nàng

“Được, lần này ta tha uội nhưng lần sau thì không đâu, ta cho phép muối theo đuổi ta đó!”-hấn nói giọng thật nghiêm nghị nhưng đôi mắt lại lóe lên tia cưng chiều nhìn nàng.

Nghe hấn đồng ý, nàng vui mừng đến quên đi tất cả, nhào tới hôn lên đôi má hấn.

.....

Cuộc sống trôi qua êm đềm cho đến một ngày, tại hoa viên phủ Âu gia đang diễn ra một màn khiến người muôn đời ghi nhớ mãi. Một cô gái đang quỳ một chân trước người đàn ông, cô gái ấy nâng cao chiếc hộp màu đỏ trong tay lên, nhìn người đàn ông mà nói

“Hôm nay Âu Nguyệt Nhu muội, chính thức trước trời đất mà cầu hôn huynh Âu Hàn Cơ, Âu Hàn Cơ huynh có đồng ý làm vợ muội không?”

Trời đất đảo lộn, câu nói này muôn đời từ miệng nam nhi thốt ra có sao bây giờ lại có một nữ nhi vào vai này vậy, hần vừa nghe lời cầu hôn ‘ đặc sắc’ của nàng mà không khỏi mỉm cười, nàng sao lại dễ thương thế, hần biết nàng vì hần luôn bá đạo nên ‘vùng dậy’ đòi quyền mà, vì thế hần đành từ ‘chồng’ chuyển thành ‘vợ’ của nàng rồi, nhưng không sao chỉ cần 2 người họ có thể ở bên nhau thì danh phận ra sao hần cũng nguyện mà

“Được ta làm vợ muội, bây giờ vào lễ đường thôi”-hần cười gian xảo nói, thật ra cái bẫy là do hần giăng ra chỉ đợi nàng cầu hôn hần là xong rồi. Âu Nguyệt Nhu thật bất ngờ mà, nhưng thôi dẫu sao nàng cũng là chồng mà, không sợ bị bắt nạt đâu hahaha...

~END

~* truyện kết thúc cảm ơn các bạn đã đón đọc*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-nho-be-ve-nha-thoi>